

[Jørgen Jørgensen.]

til Bemærkningerne i Gaar, at sige, at det, Udenrigsministeren gav Udtryk for i sin Tale, var følgende, som jeg gerne vil citere. Udenrigsministeren siger:

„I denne Tid med stærke internationale Brydninger tror vi at gavne Danmark og tjene Fredens Sag ved inden for vor Evne og Mulighed at opbygge vort Værn“,
og det er derefter Ministeren siger:

„Skulde Danmark imod al Ret og paa Trods af alle Pagter og Traktater blive angrebet, vil vi af al vor Kraft forsvare det højeste Gode vi har: Danmarks Selvstændighed, vor Frihed og vort Demokrati.“

Jeg har aldrig tænkt mig det muligt, at hvis man bliver enig om en Forsvarsordning, om at have et Militær, det da ikke skulde sættes ind og bruges. Og det er jo det, der gives Udtryk for i Udenrigsministerens Tale, og det, jeg har givet min Tilslutning til. Men naar det ærede Medlem Hr. Harald Petersen, som jeg har Indtryk af har været underkastet en noget forfejlet Pædagogik, stadig ikke kan forstaa, hvad det var, jeg spurgte om, maa jeg endnu engang gentage det. Jeg har ikke bebrejdet det ærede Medlem hans Anvendelse af den Bevilling, han fik af Rigsdagen. Jeg har heller ikke lagt Skjul paa, at de Bevillinger, som det ærede Medlem paa visse Omraader ønskede, saa vi meget kritisk paa, var paa visse Omraader imod. Men det, jeg har gjort opmærksom paa, og det, som det ærede Medlem gaar udenom, det er, at Venstre havde til Raadighed til Opbygning af Forsvaret det sidste Aar 38 Mill. Kr., hvoraf der ikke er blevet anvendt mere end 5 Mill. Kr., og at Venstre efter at have erkendt denne Virkelighed bagefter staar op og taler om, at nu maa det bringes i Orden med Forsvaret, nu maa det forsøges, og naar det ikke allerede var sket, var det, fordi det ikke kunde lade sig gøre paa Grund af det politiske Samarbejde, der dengang fandt Sted. Det er det, jeg har draget frem. Jeg synes, det snart maa gaa op for det ærede Medlem, at det var mere nyttigt at svare herpaa end at komme med de Udenomsbemærkninger, som det ærede Medlem fremsætter.

Der bliver nok senere Lejlighed til her i Tinget at drøfte de mere principielle Betragtninger, der knytter sig til en Forsvarsordning — det skal jeg ikke komme ind paa ud over det, jeg allerede har sagt. Vi satte i Fjor ind, da Bemyndigelsesloven var til Drøftelse, for at faa Tjenestetiden nedsat, og det lykkedes ogsaa, ikke saa meget som

vi mente kunde lade sig gøre, men dog noget. Derfor har jeg ikke rejst Spørgsmaalet nu, men tager til Efterretning den Stilling, der blev taget i Fjor. Da Loven har begrænset Løbetid, mente jeg ikke, der var Grund til at rejse Spørgsmaalet ved denne Lejlighed.

Alfred Jensen: Det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) mente, at jeg havde forsøgt at skjule, hvad „Land og Folk“ har skrevet om militære Aftaler. Det har jeg aldeles ikke gjort. Det, jeg har sagt, er, at det virker ikke særlig overbevisende med de Dementier, der er fremkommet, naar man ser dem paa Baggrund af den Politik, Landet fører, paa Baggrund af de Indkøb, der er sket, og den Handel, vi fører saa ensidigt mod Vest. Det skulde i og for sig være tilstrækkeligt at understrege, at jeg netop har været inde paa Problemet og taget paa det, som man maa tage paa det, ikke mindst efter den Debat, der fandt Sted i Gaar.

Jeg vil gerne sige til Ministeren, at jeg føler mig noget beroliget ved, at han intet Kendskab havde til den Behandling, Modstandsbevægelsens Befalingsmænd har været Genstand for. Jeg vilde have været meget bekymret, hvis han var enig med dem, der havde behandlet Modstandsbevægelsens Befalingsmænd paa denne Maade. Jeg er derimod knap saa tilfreds med, at Ministeren ikke gav Tilsagn om at faa Forholdet undersøgt, saa der kunde rettes ved det, som er gjort forkert. Jeg vil ikke udlægge hans Tavshed derhen, at han ikke vil undersøge Forholdet; jeg regner med, at Forholdet vil blive taget op til Undersøgelse og de nødvendige Foranstaltninger truffet.

Ministeren havde angaaende Flyvepladserne den Opfattelse, at man ikke kunde begynde Ødelæggelsen af nogle af dem, før man var klar over, hvorledes Forsvarsordningen blev. Selv om jeg ikke tror, at Krigen staar for Døren, og slet ikke ser Situationen i mørke Farver, saa har jeg dog den Opfattelse, at man ikke skal vente med at bringe det Forhold i Orden, til der foreligger en Forsvarsordning. Vi kan jo blive overrumplet af en Krig, og saa vil det være en Ulykke for os, om vi har Flyvepladser liggende, som vi ingen Brug har for, men som *andre* kan være interesserede i at sætte sig i Besiddelse af; det vil kunne betyde, at Bomber kommer til at regne fra Luften ned over vort Land igen, hvad der vil betyde Død og Ødelæggelse over det fredelige danske Folk, og derfor mener jeg, man bør skride til Ødelæggelse af de fleste tyske Flyvepladser.